

LUNA

ÎN ORAȘUL BLESTEMAT

Dănuț Ungureanu
Luna în orașul blestemat

Copyright © Dănuț Ungureanu
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, DĂNUȚ

Luna în orașul blestemat/Dănuț Ungureanu

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-270-5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 233/octombrie 2017

Bun de tipar: noiembrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

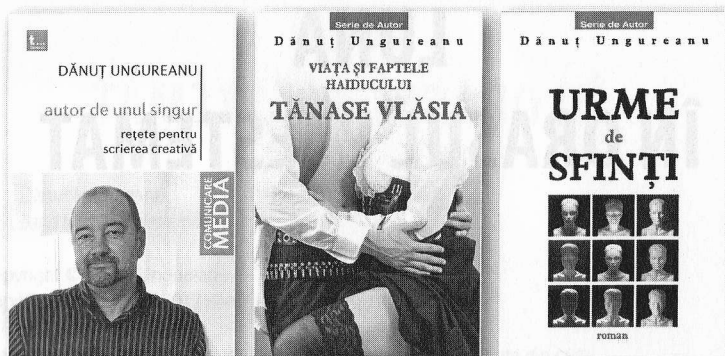
Dănuț Ungureanu

LUNA ÎN ORAȘUL BLESTEMAT

Roman

De același autor:

Din celălalt capăt al încăperii, bătrânul aducea cu unul din răposații președinți americani, din vremurile când îți trebuiau mai mult de două biluțe în nădragi ca să pui ursul rusesc cu botul pe labe. Dar acum strângea pahare de pe măsuțele șchioape și când îi tremurau degetele vărsa poșircile pe jos.

— ‘Aidi, băi, moartea-n balon, că m-apucă noaptea până-ți miști tu rahatu’! îl încurajă veninos proprietarul găurii. ‘Tu-ți gății mă-tii...

Singurul client, unul corpolent, plantat în colțul opus barului, ieși o clipă din suta de votcă, acordându-i o privire, mai plictisit ca un ginecolog într-un bordel. Era liniște și pace. Maneaua plutea în aer, abia auzită, îndemnând la iubirea aproapei...

*„Lumea îmi zicea de tine
M-ai răpus cu o privire
Pentru mine ești un soare,
Fără tine n-am valoare,
Nu fugi, iubire, nu fugi...”*

Președintele american încercă speriat să ia câteva pahare deodată, dar le trânti pe toate. Cât contempla el tâmp coc-teiul de pe podea, patronul sări teigheaua și-l luă de gulerul hainei terminate, scuturându-l.

— Să-mi bag... mă-ta... mânca-mi-ai... cu tot neamul... icnea dramatic.

Respect Criza îl adusese la sapă de lemn, singurul client gargarisea

de-un ceas cu un jaf de tărie botezată, iar acum îi făcea mize-rie și boșorogul ăsta. Își făcu vânt să-i scape o palmă.

— Lasă-l, că i-ajunge... spuse bărbatul de la masă.

Dar palma pornise și obrazul scofâlcit plescăi.

— Gata, mă, destul! spuse iar clientul, mai tare, picurând în vorbe ceva care îngheță a doua lovitură.

Insul se răsuci și din doi pași se propti cu pumnii în tăblia mesei.

— Da' tu cine ești, băi pulică obeză? Ai fi vreo piesă?

Grasul îl privi conciliant.

— Sunt Dănuț Luna...

— Zău, mă? hohoti mardeiașul. Adică ai amândouă numele de fofoloancă? Ia zi, care din ele...

Brațul bărbatului îi încolăci gâtul într-o clipă și-l pocni cu nasul de măsuță. Blatul se umplu de sânge.

— Comisarul Dănuț Luna... urmă clientul liniștit.

Își luă sacoul de pe spătarul scaunului și ieși în strada fierbinte, fredonând.

„Nu fugi, iubire, nu fugi...”

Habar n-am de ce visul ăsta tâmpit vine și mă caută noapte de noapte. Ba uneori își face loc și mi se vără-n suflet chiar fără să fi adormit. Îl derulez cu ochii holbați, ca pe-un film de duzină, proiectat peste pânza neagră a nopții, ori ziua în amiaza mare, pe niște ziduri coșcovite...

Spre Apus, orașul părea ciupit de scânteile unui jet de sudură.

— Patrula doi, mormăi tipa din stânga mea. Intrarăm în Pantelimon. Mai trec o dată, secția, și după aia poți să mă slăbești...

Nu c-ar fi avut ceva de împărțit cu tura asta. Într-o vreme în care o damă din trei își petrecea nopțile uitându-se pe tavan, ea măcar avea o treabă.

Am risipit o privire în bezna puturoasă a smârcului de după blocuri. Dincolo de acoperișurile ondulate ale unor

Respo foste depozite, fremăta o lume invizibilă a cărei respirație urca până la noi. Pe undeva, pe-acolo, învățasem și eu „lapte gros”. Mi-am lipit fruntea de portieră, simțindu-mă inutil și singur, ca un greiere pe-o pajiște.

— Te-am auzit, doi, spuse vocea din stație. Pariu că ți-au nădușit bucele...

Fusese înscrisă pe-o listă de-a parteneriatului ca Vărgatu Elena. Leanca Olteanca pentru amici și unele din gagicile mai ieftine din Bariera Vergului. Purta un maieu chipurile alb, batic sintetic și jeanși sfâșiați în dreptul feselor. Aș fi strâns-o bucuros de gât, însă mai iute mi-aș fi schimbat numele din Luna în Aluna decât să cer alt tovarăș. Era sărăcuță cu duhul și nebună, iar pentru nebuni aveam un respect superstițios.

Pe undeva, prin găoaza Pantelimonului mare, se cocea ceva. Simțeam asta de câte ori sondam întunecimea, clipind des pentru a evita razele răzlețe de lumină. Puteam să adulmec rahatul de la mare distanță, dar asta nu mă făcea mai fericit.

— Să dăm o tură, am zis, tușind preventiv. Îmi priește aerul de budă.

Ea se aplecă ușor spre stânga, scuipând în golul negru al ferestrei. Mazda hodorogită îi imită mișcarea, începând un viraj larg.

— Auzi, nea Dane, spuse olteanca etalându-și lucii exagerat al incisivilor, un căcănar de digeu de la „Cântarea Cântărilor” zise că maneaui lui Geani Milion e mai tare ca metalul lui Axel. Cică Axel face prea multă gălăgie și n-are asta... cum îi zice... N-are filing, măi.

Răsuci un buton.

„...C-ai fost șef de derbedei
Furai mintea la femei
Până când m-ai întâlnit
Și din rele te-ai oprit,
Oho-of, dragostea mea-haaa...”

— Mă lași? am contrat-o. Nu-ți mai asculta porcăriile pe stația mea. Cască ochii.

Leanca scuipă iar și, ca un făcut, curentul de aer zvârli bănuțul pe unul din cadranele fosforescente ale bordului. Îl șterse iute cu podul palmei, rușinată.

— N-ai grijă, șefe, astă-seară sunt puțini pietoni.

Ieșiserăm din mahalaua veche și ne-ncumetam dincolo de fosta Lebăda, prin extensia care odinioară, demult, fusese un orașel de capul lui, acum una din lumile șmecherului de Zefireanu. Pantelimonul mare.

Într-o zonă unde luminile străzii crăpau fără speranțe, Mazda alunecă pe mijlocul șoselei, ținându-se departe de trotuarele pe care, din loc în loc, grupuri mici de băștinași sencălzeau la focuri aprinse în butoaie de tablă, așteptând fraierii răătăciți pe-acolo. Erau veninoși, deși purtau țoale pașnice, cusute de semenii lor de prin Fabrici.

Vreo doi ne făcură cu mâna, de la depărtare. Nu se-aventurau pe mijlocul drumului, unde-ar fi căzut pradă vreunei rable, deși, prin miile de gropi, nimeni nu „gonea” cu mai mult de douăzeci la oră. De ani de zile, toți banii mergeau în poliții.

Ecoul flăcărilor juca și pe fațadele cu tencuiala căzută în jurul ferestrelor oarbe, însă numai două, trei etaje. De-acolo-n sus nu se mai vedea nimic, doar palide pete de lumină când și când, străbătând paliererele. O lampă la două familii

Respo colocatare de etaj, folosită cu măsură. În Pantelimonul mare, să supraviețuiești însemna să viețuiești cât mai sus, mai departe de stradă.

Și știam toți că-n spatele zidurilor străpunse de ganguri ca gâtlejuri lacome forfotesc șobolanii cu milioanele. Nimeni nu voia să afle cu ce se ghițuiesc.

Apoi, îndată ce felinarele aleilor dispărură cu totul, Leanca își smuci bărbia ascuțită. Fața ei, pe jumătate ascunsă sub o pereche de lentile oglindă, părea cioplită cu dalta. În orice caz, arăta demolată.

M-am întors pe jumătate și i-am șoptit să oprească motorul. Am ciulit urechea către un punct invizibil, la vreo două sute de metri de noi. M-am holbat fără spor. Pe neașteptate, bezna pâlpâi stins, dezvăluind o brumă roșcată, foarte slab conturată.

— Ia vezi, i-am propus. Să dăm o raită.

— Păi? făcu ea oltenește. Ce-s cu astea?

Manevră în liniște câteva ocolișuri, să ne-apropiem fără să batem la ochi de zona aia. Mașina o asculta ca o mielușică. Mă întrebam uneori dacă ăla, ori aia cu care Leanca împărțea uneori culcușul nu turbează de gelozie pe lipeala ei cu Mazda. Partenerii sunt tare sensibili.

Curând, bâjbâind pe aleile întortocheate, am răzbit în marginea unui soi de maidan, de felul celor ce răsar cu zecile de la un an la altul. Acum bruma ocupa centrul parbrizului, fremătând ușor, ca și cum ar fi fost alcătuită din puzderie de particule mărunte, în continuă agitație. Așa și era.

— Caca-maca, căscă olteanca, tăind iar motorul.

Dădu drumul volanului și se-ntinse trosnind din toate oasele.

— I-o cântare la botul calului, nea Dane. Una de făcătură.

— Cum poți să fii tu atât de sigură? am întrebat-o.

Își scoase ochelarii și-mi făcu cu ochiul.

— Am văzut multe de-astea, șefe. Mă mai vâș și eu câteodată. Anul trecut, pe fosta Națională, s-au strâns într-o noapte vreo opșpe mii. E-nvelită cu sârmă ghimpată și cic-or s-o dea jos cu bomba, dacă nu cade singură pân-atunci. Plevușcă și curve. Iar trupa era o labă tristă. Stai, că-ți zic imediat... „Venus Band” le zicea.

— Cunosc, am spus, uitându-mă pe ecran. Mirodan a trecut în noaptea aia pe-acolo.

— Te cred, rânji Leanca fasolea. Domnu’ Sergiu e chichiricios, nu? Domnu’ Sergiu s-a repezit cu un licurici și-a pus proiectoarele pe noi. Vreo trei mii s-au călcat în picioare. Dimineată am găsit locul așternut cu chiloți, papuci, trico-uri... Și borș cât cuprinde.

— N-a făcut nimic interzis. Poate nu trebuia să le pună lumina-n ochi. Dar tu ce-nvârteai pe-acolo?

Era un vuiet ca al vântului ușor, însă în spatele lui se putea citi depărtarea. Din când în când, mi se părea că disting frânturi de sunete și lumini, scânteii pe fundul unui cazan cu smoolă. Am privit lung prin parbriz, apoi am coborât, să simt mai bine. Firimiturile continuau să se-agite, fără a părăsi însă plasa nevăzută care le păstra laolaltă. La o primă ghicire, mi-am zis c-ar putea fi vreo două mii.

M-am întors în mașină și-am căutat frecvența potrivită. Lângă noi răsună glasul plin, liniștitor, al lui Sergiu Mirodan, păstorul nostru de la dispecerat.

„Secția”, spuse el. „Cum merge, Luna?”

— Bine, i-am răspuns, rumegând un gând. Sergiule, am dat aici de-o trupă care cântă de capul ei. Am o presimțire, mă gândeam să arunc o privire.

— Alta acum! sări Leanca, pricepând unde bat.

„În regulă”, mă aprobă Mirodan liniștit. „Vin chiar acum, am licuriciul la sol.”

— Nu m-ai înțeles, l-am oprit. Vreau să mă duc lângă ei. Sau, în orice caz, destul de aproape ca să văd cu ochii mei.

Stația tăcu mai multe secunde. Olteanca pescuise din buzunarul jeansilor jechoși un chiștoc pe care se pregătea să și-l atârne de buză. M-am aplecat fără un cuvânt și i l-am strivit cu palma pe gură.

„Nu-mi place asta”, zise în sfârșit Mirodan. „Nu-mi place deloc, Luna. Câți sunt?”

— Nu mai mulți de două mii.

„Atunci ce puii mei vrei să vezi acolo? E ceva ce nu se poate limpezi de sus, din aer?”

— Sigur, comentă veninos olteanca. Domnu' Sergiu e delicat. Zice mereu „puii”, în loc de... Și nu se-ncurcă dânsul cu niște unii. Mai bine punem luminile pe ei. Consumă puțin.

I-am aruncat o privire și m-am aplecat spre aparat, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Mirodan, aș vrea să ții stația deschisă. Nu cred să fie ceva. I-o noapte ca oricare alta, prietene. Zic să ținem totuși legătura.

„Asta-i o treabă pentru poliția noastră, nu pentru *vigilanți*. Vin acolo”, spuse el rece.

— Numai dacă te chem.

Olteanca chicoti exact cât s-o audă Mirodan, dar să nu fie totuși sigur.

— Sergiule, fă cum ți-am spus. *Vigilanți* sau nu, regula zice că-n patrula mea eu decid. Dă-o-n mă-sa, bâzâim acum ca două muște pe-un rahat? Dacă e ceva, poți fi aici într-un minut.

„Chiar mai iute”, suspină el destins. „Faci cum vrei, Dănuțe. Unde ești?”

Știa bine cât mă irită să-mi zică așa. De-aia o și făcuse.

— În Pantelimonul mare, spre ieșirea Brănești. Tehnicul o să te lămurească mai bine.

„Spune-i fetei tale să-i dea drumul.”

Olteanca pufni, concentrându-se pe volan. Nu putea să-l înghită pe Mirodan pentru faza cu proiectoarele și-și imagina că nici eu nu pot să-l înghit. Mai rău era că și comisarul își închipuia asta uneori.

Mazda se mișcă tăcută încă cincizeci de metri, până când bruma roșcată se strânse într-o margine a parbrizului. Pe urmă continuă să avanseze cu un kilometru la oră.

— Hai, să-mi bag... șopti veselă olteanca. I-o terasă pe-aci, gen.

Era un fost complex sportiv, de care-mi aminteam vag, acum mărginit de oțetari uriași, stufăriși și bălării înșelătoare. Mai mult am ghicit toate astea, căci în întunericul ăla puteai liniștit să-ți bagi degetele-n ochi.

— Gata, neică, făcu Leanca, oprind iar.

Mi-am pus o cagulă, am cotrobăit după binoclu și-am ridicat piedica Lugerului. Aveam cu ce să fac bucăți o gașcă de nărozi, dacă unul din ei n-avea să ne găurească mai iute. Olteanca s-a foit neliniștită.

— Secția, am zis încet. Suntem aproape, Sergiule. Pare un teren părăsit aici.

Nu-mi răspunse, dar știam că-i acolo.

Am deschis și-am sărit, cu degetul pe trăgaci, simțindu-mă cam caraghios. Imediat, o adiere iscată din nimic aduse eoul urletelor și duduital a câteva mii de wați, prea pe joase după gustul meu. Am înaintat câțiva pași către ceva ce părea

să fie un perete de tablă. Sau un gard. O urmă de lumină albăstruie pâlpâi pe margini, ca și cum cineva ar fi tras cu degetul prin întunericul de tuș.

— Stai aici, pe curul tău, i-am zis oltencei fără să mă-ntorc. Spune-i bancuri prietenului Mirodan.

Făcea pe nesimțita, dar se scăpase în sandalele de plastic. Știa să-mi citească glasul și simțea, deodată cu mine, beleaua.

Am mai făcut câțiva pași. Chiar în vreme ce-o priveam, lumina albăstruie se schimbă, lăsând locul unei pete sângerii, un apus de soare puțin după miezul nopții. Efecte de doi bani.

Deodată m-am trezit pe marginea gropii. Am tras aer în piept. Pe-asta n-o știam. Pesemne vreun antreprenor iute de mână dăduse drumul demult la o fundație și rămăsese fără bani de furat. Sau nu.

Puteam să-i ghicesc ovalul și puteam să-i ghicesc, de asemenea, marginea opusă, din jocul umbrelor și-al puzderiei de lumini multicolore ce-o împânziseră. Avea vreo douăzeci de metri adâncime.

La mai bine de-o sută de pași de une mă găseam, marginile se uneau într-un unghi ascuțit, ascunzând probabil o rigolă pentru dejecțiile cvartalelor pe jumătate părăsite din apropiere. Adulmecam într-adevăr izul putred, același din toate mahalalele. Acolo se strânseseră vreo două-trei mii de cetățeni.

Trupa era, firește, de strânsură. Sculele, luminile prăpădite, pirotehnicele, toate duhneau de la o poștă a vopsea la mâna a treia. Guristul, un tip pe care liniștit l-aș fi vârat în buzunar, se făcea că mușcă din microfon, tânguindu-se. Din când în când, se repezea la marginea scenei precare, improșcându-i cu bezele băloase pe ăi de jos. Chestia asta se bucura de mare succes.

N-am reușit să prind nimic din manea și nici nu mă interesa. Aceeași marfă pentru visele cumetrilor însetați de artă. Amorul, paraii, gaborii, dușmanii, pârnaiele de unde ieși bărbat.

M-am concentrat pe omenetul presat în jurul scenei. N-am văzut mare lucru, deși ardeau mulțime de brichete, cum se face la cântările „de suflet”. Când vibrezi, uiți că gazul e scump. Știam că după ce-i apuca bățul erau în stare să-și ardă și țoalele de pe ei și asta era bine pentru orgiile ce urmau.

Am vârat arma în toc și m-am așezat pe vine. Cred că era trecut de două. Aș fi putut ș-o șterg și s-o-ndemn pe Leanca Olteanca să calce pedala. Nu știu de ce n-am făcut-o.

Mulțimea se vâlurea. În lumina unor girofaruri atârinate de boxele pentru bași, am văzut ridicându-se încet fumul miilor de jointuri. Micii furnizori care se plimbau prin învălmășeală prosperau în draci. Dar o parte era abur puturos din ochiurile apei bălțite, pentru că unii se-așezaseră chiar acolo.

Pe scenă continua prăpădul. Am socotit că se scremeau să termine piesa, dar n-aveau de gând s-o facă în următorul sfert de ceas. M-am întors și-am clipit de trei ori din lanternă în direcția Mazdei, cum vorbisem cu olteanca. Acum ea avea să-i comunice fără niciun chef lui Mirodan că totul e bine.

Am privit mai departe, prin binoclu.

Atinseseră un fel de punct culminant. A fost nevoie de mai multe secunde până ce privirea mi s-a reobișnuit cu pâlpăielile unui stroboscop ieftin și-am încercat să-nțeleg ce se întâmplă acolo. Mi-am dat seama că într-adevăr se întâmplă ceva.

Întâi am văzut că marginea dinspre scenă a publicului se umflă, trimițând un fel de tentacul. Prin stroboscop, bucăți de realitate cu marginile tivite în aurul proiectoarelor alunecară